

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uider.org • 15 Şubat 2009 • No:11

Krizin ve Savaşların Sorumlusu Kapitalist Sömürü Düzenidir!

Kapitalist sömürü sistemi krizle sallanıyor. Dünyanın efendileri düzenlerini ayakta tutabilmek için büyük bir emperyalist savaş başlatmış bulunmaktalar. Emperyalist savaş şimdilik bölgesel yaşanıyor. Ama daha şimdiden, Ortadoğu, Kafkasya, Orta Asya ve Afrika'nın çeşitli bölgeleri emperyalist savaş alevlerine teslim olmuş bulunuyor. İşte son örnek: Gazze'de Filistin halkı günlerce katil İsrail devleti tarafından bombalandı, insanlar katledildi, yaşam alanları tarumar edildi. Tüm emperyalist güçler bu vahşete seyirci kaldılar. Dünya halklarına bir kurtarıcı olarak sunulan ABD'nin yeni başkanı Obama kılını bile kıpırdatmadı. Çünkü Obama da Amerikan emperyalizminin temsilcisidir. Filistin halkı sadece katil İsrail devleti tarafından değil, Ortadoğu'yu paylaşmak isteyen emperyalist güçler tarafından da esir alınmıştır!

Türkiye'nin egemen sınıfları da yürüyen emperyalist savaşın dışında değildir. Onlar da bu savaşın bir parçası konumundadırlar. Palazlanan Türkiye sermayedarları kaplarına sığmıyorlar. Bölgede büyük güç olmak, yeni pazarlar elde etmek ve sermayelerini daha da büyütme istiyorlar. Türk devletinin Ortadoğu politikasının özü budur. İşte Erdoğan'ın Davos'ta İsrail cumhurbaşkanına sert çıkmasının nedeni budur. Bu çıkış, Ortadoğu'da İran'ın önünü kesmek ve "bölgesel güç" olarak sivrilme için yapılmıştır. Biz işçiler, elbette katil İsrail devletine haklı olarak öfke duyuyoruz. Ancak öfkemizin Erdoğan'ın ve Türk sermaye sınıfının emperyalist emellerine alet edilmesine izin vermemeliyiz. İkiyüzlü politikalara kanmayalım: Gazze'deki çocukların üzerine bomba yağdıran uçakların Konya'da eğitim uçuşları yaptığını, Türkiye ile İsrail arasında silah anlaşmaları olduğunu unutmayalım! İsrail'e rest çekenler, samimi olsalardı önce yapılan anlaşmaları yırtıp atarlardı.

Her geçen gün daha da çürüyen kapitalizm, milyarlarca insanı açlık ve yoksulluğa terk ediyor. Ekonomik krizin neden olduğu işsizlik çığ gibi büyüyor. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) daha yeni açıkladı: 2009 yılında dünya ölçeğinde tam 51 milyon kişi daha işsizliğin, yani sefaletin ku-

cağına itilecek. Şu an dünyada 1 milyar insan her gün aç yatıp aç kalkıyor. Yoksulluk sınırının altında yaşayanların oranı çok daha fazladır. Hastalıklardan, gıdasızlıktan ve ilaçsızlıktan dolayı milyonlarca insan ölüyor.

Kapitalizm akla mantığa uygun bir sistem değildir. Dolayısıyla insanlığa yararlı bir sistem de değildir. Fabrikalar, makineler, hammaddeler ve işçiler üretim için bekliyorken, patronlar kâr etmiyorum diyerek üretimi durduruyorlar. Yüz milyonlarca işçi karnını doyurmak için çalışmayı bekliyorken, egemen sınıflar fabrikaları kapatıyor, işçileri işten atıyor ve ürünleri depolara kilitliyorlar. *Kapitalizmde üretim araçları toplumun değil bir avuç kapitalistin özel mülküdür. Oysa üretim araçları tüm toplumun ortak malı olmalıdır. Bu olmadan insanlığın yararına işleyen ve paylaşımcı olan bir sistem kurulamaz. Krizlerden ve savaşlardan kurtulmak mümkün olamaz.*

Kapitalist krizin sorumlusu biz işçiler değiliz. Bu faturayı ödemek için örgütlenerek ayağa kalkmalıyız. Eylemlerimizi ortaklaştırmalıyız. Sadece Türkiye'de değil, dünyanın birçok köşesinde işçiler ayakta! Yunanistan, İngiltere, İtalya, Almanya, ABD, Fransa, Kore, Çin ve daha nice ülkede işçi kitleleri krizin bedelini ödemek için mücadeleye girişiyor. Birçok ülkede mitingler ve fabrika işgalleri yaşanıyor. Yunanistan ve İtalya'dan sonra Fransa işçi sınıfı da greve gitti. Ocak ayının son günlerinde Fransa'da tüm sendikaların birlikte örgütlediği bir günlük genel grev yapıldı ve bir milyondan fazla işçi meydanlara çıktı.

Türkiye'de de mitingler düzenleniyor. Tüm işçiler bu mitinglere katılmalı ve sınıf mücadelesine güç vermelidir. Ortak ve acil taleplerimiz uğruna mücadele için örgütlenmeli ve alanlara çıkmalıyız. Kurtuluş, beklemekle, "bana bir şey olmaz, kriz geçer" demekle gelmeyecek! "Türkiye savaşın dışında, bize ne" demekle savaştan kurtuluş yok! Alabildiğine çürüyen kapitalizmden medet ummak hayale dalmak olur. Kurtuluşumuzun yolu birlikte mücadeleden geçiyor. **Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikası çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri

alınsın!

- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

Kriz ve Sendikal Mücadele

Ekonomik kriz sendikalı-sendikasız tüm işçileri yıkıma sürüklemeye devam ediyor. Ücretlerin düşürülmesi, işten atılma, esnek çalıştırma, iş saatlerinin uzaması ve ağır çalışma koşulları hepimize dayatılıyor. Bu saldırılara dur diyebilme için sendikaların tüm olanaklarını, işçiler lehine seferber etmesi gerekiyor.

Kimi fabrikalarda işçiler, giriştikleri işgal ve direnişlerle krizin bedelini ödemek istemediklerini haykırıyorlar. Ancak yürütülen işgal ve direnişlerin sınıfın geniş kesimlerine yayılması ve **mücadelelerin ortaklaştırılması** gerekiyor. Bunu yapması gereken sendikalar ne yazık ki hâlâ güçlü bir şekilde harekete geçmiş değiller.

Krizin etkilerinin ortaya çıktığı ilk günlerden bu yana DİSK, KESK ve Türk-İş'e bağlı kimi sendikalar krize karşı mücadele edilmesi noktasında **doğru talepler** sıraladılar. Bu talepler, krizin faturasının işçi sınıfına ödetirilmek istenmesine karşı durulacağı ve sınıf dayanışmasının büyütüleceği yönünde bir içeriğe sahipti. Ancak şu ana kadar Ankara mitingi ve kimi basın açıklamalarından öteye **ciddi bir adım atılmamıştır**. İşten atılan işçiler, fabrika içinde veya önünde mücadele için örgütlenmiş değillerdir. İşten atılan ve ücretsiz izine çıkartılan **işçiler kendi kaderlerine terk ediliyorlar**. Ve işçiler sendikal örgütlenmelerini dahi kaybederek dağıntıya uğruyorlar. Sendikalı olmayan işçiler ise zaten örgütsüzler ve sendikalar bu kesimi örgütlemek için somut adımlar atmıyorlar.

Patronlar açıktan işçi sınıfına karşı saldırıya geçmişlerdir. Patronların saldırılarını, patronlardan "iyi niyet" bekleyerek veya uzlaşarak durdurmak mümkün değildir. **Tek çare örgütlü gücümüze güvenmek, mücadeleye girişmek ve sendikalarımızı da bu çizgiye çekmektir**. Ancak ve ancak sendikal örgütlerimizi mücadele zeminine çekerek patronların saldırılarını püskürtebiliriz.

Sendikaların taban örgütlenmelerini desteklemesi ve onların önlerini açması gerekiyor. **İşyeri komiteleri ve birim temsilcilikleri** desteklenmeli ve hayata geçirilmelidir. Taşeron, kapsam dışı veya sendikasız işçilerin de yer aldığı taban örgütlenmelerinin yaratılması, krize karşı mücadelede önemli bir adım olacaktır. Bu noktada sendikalara büyük görevler düşmektedir.

Sendika bürokratlarının patronların ileri sürdüğü gerekçelere sarılmaları, işçilere patronların ağızından konuşmaları işçilerin sendikalara olan güvenini kırmaktadır. **Sendikacıların görevi patronlara akıl hocalığı yapmak değil, işçileri harekete geçirmektir**. Sendikalar bürokratların özel malı değil işçilerin mücadele örgütleridir.

Sendikalar işsiz işçilerin de örgütleri olmalı ve işsiz işçilerin güvenlerini kazanmalıdırlar. Sendikalar işsiz işçilerin taleplerini topluma duyurmalı ve mücadeleye ortak olmalıdırlar. İşsizliğin neden olduğu sorunların tek nedeni patronlar ve onların sömürü düzenidir. Her işsiz işçinin iş sahibi olması için **iş saatlerinin düşürülmesi ve var olan işlerin tüm işçiler arasında paylaşılması** talebiyle mücadele edilmelidir.

Sendikalara bu yönde adım atılması ve krize karşı daha aktif bir şekilde harekete geçirilmesi noktasında sınıf bilinçli işçilere büyük görevler düşmektedir. **Sınıf bilinçli işçilerin sendikal mücadelenin her kademesinde aktif roller alması gerekiyor**. Ancak bu şekilde, sendikaların tüm olanakları tabanın örgütlenmesine, eğitilmesine, sınıf dayanışmasının büyütülmesine ve mücadelelerin başarıya ulaşmasına hizmet edebilir. Örgütlerimize sahip çıkmak, bürokratları kovmak ve sendikalarımızı **militan sınıf sendikacılığı** anlayışı çizgisine çekmek için mücadeleye! ■

Gebze Sendikalar Birliği Temsilciler Kurulu Toplandı

Gebze Sendikalar Birliği Temsilciler Meclisi toplantısı 16 Ocak'ta Petrol-İş binasında yapıldı. Yaklaşık 100 işçinin katıldığı toplantıda, işyeri temsilcileri ve şube başkanları küresel kriz sonucu yaşanan saldırılara karşı nelerin yapılması gerektiği konusunda fikir alış-verişinde bulundular. **Kriz komitelerinin kurulması, sendikalar birliği bünyesinde fabrikalardan haberlerin yer aldığı bir bülten çıkarılması, saldırılara karşı ortak bir karşı duruş sergilenmesi** gibi fikirlerin çıktığı toplantıda, İsrail'in Filistin'de gerçekleştirdiği katliama

da değinildi. Ayrıca 15 Şubatta düzenlenecek mitinge Gebze Sendikalar Birliği pankartı altında katılınması da gündeme geldi. Herkesçe desteklenen bu kararın değerlendirilip uygulamaya koyulacağı ifade edildi.

Petrol-İş, Birleşik Metal-İş, Çelik-İş, Lastik-İş, Kristal-İş, Eğitim-Sen, Eğitim-İş ve Nakliyat-İş şube başkanlarının sektörlerinde yaşanan saldırıları değerlendirmesinden sonra basın açıklamasının yapılacağı Çeşme Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Sık sık sloganların atıldığı basın açıklamasına ÜİD-DER de katıldı. ■

Tuzla Deri-İş Başkanı *Binali Tay* ile Söyleşi

Deri patronları Tuzla deri havzasında işçileri ya işten atıyorlar ya da ücretsiz izne çıkartıyorlar. Şu ana kadar yüzlerce işçi işten atıldı ve ücretsiz izine çıkartılanların da akıbeti belli değil. Krizin deri işçilerine olan etkisini ve patronların saldırılarına karşı nasıl bir mücadele verildiğini Tuzla Deri-İş Şube Başkanı Binali Tay ile konuştuk. Burada kısaltarak yayınladığımız söyleşinin tam metnine sitemizden ulaşabilirsiniz.

UİD-DER: Kriz deri sektörünü, deri işçilerini nasıl etkiledi?

Binali Tay: Krizin deri işkolundaki etkileri konusunda bizler hükümet ve başbakanın söylediği “teğet geçer” şeklinde düşünmüyoruz. Çok iyi biliyoruz ki, bugünkü mevcut krizin faturası gerçek anlamda işçi ve emekçilere, yoksul halka kesilecektir. Deri işkolunda altı aydan bu yana sıkıntılar yaşıyorduk. Bu dönemde biz işçilere ve temsilci arkadaşlarımıza sendikamızda bilgilendirme toplantıları yaptık. Hedefimiz işçileri bu kriz koşullarında mücadeleye daha da hazırlıklı hale getirmek ve örgütlü gücümüzü yerellerden başlayarak ortaya koymaktı.

Sendikamızın, temsilcilerimizin ve işçi arkadaşlarımızın en temel isteği, hiçbir üyemizin işini kaybetmemesidir. Şu anda yaptığımız eğitim çalışmaları ve toplantılarımızda bu konu üzerinde duruyoruz. Bazı fabrikalarda patronların işten atma girişimlerine karşı çıktık ve yıllık izinlerin kullanılmasını sağladık. Saldırıların artması durumunda bizler, direnişleri esas alacağız. Kriz bahane edilerek işçilerin örgütlü gücüne saldırılar yapılıyor. Bu saldırıların boşa çıkarılması için birliğin ve direnişin örgütlenmesi gerekiyor. Bizim tarihimiz direnişler tarihidir. Bu krizi biz yaratmadık, bu krizi yaratanlar sermaye sınıfı ve onların kapitalist düzenidir. Fatura da onlara kesilmelidir. Bizler de tüm mücadele alanlarında deri işçileri ile birlikte taleplerimizi sokaklarda haykırmak, sendikalar ve kitle örgütleriyle birlikte direniş bayrağını yükseltmek istiyoruz.

UİD-DER: Sendikamızın ve deri işçilerinin kriz karşısında talepleri nelerdir?

Binali Tay: Deri patronları ve deri işverenleri sendikası yaptıkları açıklamalarda,

krizde deri sektörünün büyüyeceğini ifade ediyorlar. Hükümetten de teşvik paketleri bekliyorlar. İşçilerin işsizlik sigortasında birikmiş fonlarından yararlanmak istiyorlar. Deri sektörü gelişmiş ülkelerden gelişmemiş ülkelere doğru kayıyor. Kriz nedeniyle dünyadaki üretimin Türkiye gibi ülkelere kayacağını, bir dönüm noktası yaşanacağını bizler de düşünüyoruz. Türkiye gibi ülkelerdeki ucuz işçilik, sendikasız çalıştırma, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin olmayışı deri patronlarının kârlarını artırıyor. Patronların kriz fırsatçılığını burada da görüyoruz. İşçi çıkarma ve ücretleri düşürme talepleriyle karşımıza çıkabilirler. Önümüzde toplu sözleşme dönemi var. Herhangi bir saldırı durumunda, bizler kesinlikle kazanılmış haklarımıza dokundurtmayacağımızı söylüyoruz.

Bizim taleplerimiz şunlardır: Biz, işçilerin hiçbir hakkına dokunulmasını istemiyoruz. Örgütlülüğümüzün korunmasını istiyoruz. Önümüzdeki toplu sözleşme döneminde daha iyi bir sözleşme yapmak istiyoruz. İşçi çıkarmayacaklarını söylüyorlar. Fakat bizler kendi gücümüze güveneceğiz.

Kurduğumuz işyeri komitelerimizle saldırılara karşı mücadele edeceğiz.

UİD-DER: Son olarak sendikaltı-sendikasızsız tüm deri işçilerine neler söylemek istersiniz?

Binali Tay: Bizler tüm havzalarda işçilerin örgütlenmelerini isteriz. İşçiler ancak örgütlendiklerinde bir güç haline gelebilirler. Sermaye sürekli “bir koyup beş alma” peşinde koşuyor. Bizlere sürekli “aynı gemideyiz” diyorlar. Bizler örgütlü, örgütsüz her işçinin sermaye karşısına çıktığında şunu söylemesini istiyoruz: “Biz bir aileysek neden hep biz fedakârlık yapıyoruz?” Sınıfın kendine ve örgütlerine güvenmesi gerekiyor. Çeşitli işyerlerindeki direnişlerin ve işgallerin bizce tüm sınıf güçleri tarafından desteklenmesi gerekiyor. Tüm işçiler bu tür direnişlere katkı yapmalı ve desteklemelidirler. O gücün içinde tüm işçilerin olması ve taleplerini birlikte haykırması gerekiyor. Ortak mücadeleler geçmişte 15-16 Haziranları yarattı, bugün de benzer bir mücadeleyi büyütmek gerekiyor.

UİD-DER: Teşekkür ederiz. ■

Tekimsa Direnişi Sona Erdi

Tekimsa'da **Çelik-İş** sendikasına bağlı işçilerin 2 Ocaktan bu yana yürüttüğü direniş sona erdi. Tekimsa patronu, **tazminatların ödenmesi** konusunda sendikamızın hazırladığı öneriyi kabul etti. Tazminatların 1 ilâ 6 taksit arasında ödeneceğinin açıklanmasından sonra şube başkanı Şerafettin Koç direnişin sonlandığını ve

üyelere bilgi verileceğini söyledi.

Tekimsa işçileri, **sendikal örgütlülüklerini korumak** ve işten atmalara karşı koymak için direnişe geçmişlerdi. Fakat işçiler işlerini koruyamadıkları gibi, yasa gereği **peşin ödenmesi gereken** tazminatlarını da taksitle almak zorunda bırakıldılar. Sendikaların özellikle örgütlülüğe yapılan saldırılara karşı mücadeleyi daha da yükseltmeleri gerekirken, patronlar karşısında örgütlü ve kararlı bir duruş sergilenmeyip **uzlaşmacı bir tutum** takınılıyor. Bu da krizin bedelinin her geçen gün daha ağır koşullarda işçiler tarafından ödenmesine yol açıyor. ■

KRİZİN BEDELİNİ KAPİTALİSTLERE ÖDETELİM

Kocaeli'de İşçiler Krize Karşı Yürüdü

Kocaeli Emek ve Demokrasi Platformunun “**Krize, Zamlara, İşten Atmalara ve İşbirlikçi Ortadoğu Politikalarına Karşı**” başlığıyla 25 Ocakta Kocaeli’de düzenlediği mitinge yaklaşık 5 bin işçi ve emekçi katıldı. Miting, çeşitli sendika, siyasi parti ve derneklerin Merkez Bankası önünde toplanıp miting alanına yürümesiyle başladı.

Mitingin açılış konuşmasını SES şube başkanı Hüseyin Gülseven yaptı. Gülseven konuşmasında krizin faturasını ödemek istemeyenlerin alanlarda **15-16 Haziran ruhuy-la** bulunduğunu söyledi. Ardından Birleşik Metal-İş sendikası genel başkanı Adnan Serdaroğlu ve KESK genel başkanı Sami Evren birer konuşma yaptılar. Sami Evren hükümete seslenerek “**krizde temel öncelik, sermayenin değil, emekçi ve yoksul kesimlerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi olmalıdır**” dedi. Konuşmacılar şu taleplerin öne çıkarılması gerektiğini vurguladılar:

• İşten çıkarmalar yasaklanmalı, işçilere iş güvencesi sağ-

lanmalıdır.

- Temel hizmetlere yapılan zamlar derhal geri çekilmelidir. Halkın eğitim, sağlık, su, ulaşım, konut, ısınma gibi temel hakları yaşamsal ihtiyaçlar ölçüsünde ücretsiz hale getirilip, güvence altına alınmalıdır.
- Tüketicilerin kredi kartı, çiftçilerin kredi borç faizleri silinmelidir.
- IMF ile tüm pazarlıklar iptal edilmelidir.
- Küçük esnafın üzerindeki vergi yükü kaldırılmalıdır.
- Kürt sorununun demokratik ve barışçıl yöntemlerle çözümü sağlanmalı, halklar kardeşçe bir arada yaşamalıdır.

Mitinge, ÜİD-DER’in Aydınlı, Bostancı ve Gebze şubelerinden işçiler olarak bizler de katıldık. İşçi dayanışmasını yükseltmek ve krizin faturasını patronlara ödetmek için sloganlarımızı haykırdık: “**Krizin Faturası Patronlara**”, “**Parasız Eğitim, Sağlık, Ulaşım, Konut İstiyoruz**”, “**Tezcan, Sinter İşçisi Yalnız Değildir!**” ■

Deri İşçilerinden Basın Açıklaması

■ Bir kadın deri işçisi

Deri-İş sendikası 21 Ocak’ta Tuzla Organize Deri Sana-yi bölgesinde bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasının gündemi, **kriz ve İsrail’in Filistin’de sürdürdüğü haksız savaşı**. Basın açıklamasına katılım oldukça yoğundu. Deri-İş genel başkanı Musa Servi ve şube başkanı Binali Tay yaptıkları konuşmalarda, krizin bedelinin deri işçilerine de ödetirildiğini ve buna karşı sendika olarak sessiz kalmayacaklarını vurguladılar. Mart ayında başlayacak toplu sözleşme süreci ile birlikte patronların

işçilere daha yoğun baskı yapacaklarını, fakat sendika olarak buna dur diyeceklerini de sözlerine eklediler.

İşçiler, öğle yemeği molasında gerçekleşen basın açıklamasına fabrikalarından başlattıkları yürüyüş ve sloganlarla katıldılar. Açıklamanın yapılacağı alana kadar yürüyen deri işçileri yol boyunca sloganlarını haykırdılar. Bizler de ÜİD-DER’li işçiler olarak ÜİD-DER pankartı arkasında bu yürüyüşe katıldık. Her ay düzenli olarak deri işçilerine de ulaştırmaya çalıştığımız *İşçi Dayanışması* bültenimizi basın açıklamasında işçi kardeşlerimize dağıttık.

Yaşanan krize ve Filistin halkına yapılan zulme karşı seslerini yükselten deri işçileriyle birlikte şu sloganları haykırdık: “**Yaşasın Sınıf Dayanışması**”, “**İşçiler Birleşin Sömürüye Son**”, “**Katil İsrail Filistin’den Defol**”, “**Kurtuluş Yok Tek başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!**”

Krize ve İşten Çıkarmalara Karşı Lüleburgaz Mitingi

■ ÜİD-DER'li bir grup işçi

Biz ÜİD-DER'li işçiler işyerlerinde, mahallerde, meydanlarda sınıfımızın yanında yer alıyor ve bu mücadeleyi bir adım öne taşıyabilmek için emek harcıyoruz.

Bu amaçla, 25 Ocakta Lüleburgaz'da işten çıkarmalara karşı düzenlenen mitinge katıldık. Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı bu mitingi çeşitli sendikalar ve kitle örgütleri düzenlemişti. Burasının bir sanayi bölgesi olduğu düşünüldüğünde katılım olması gerekenden azdı. Ancak önceki yıllara oranla daha geniş bir katılım sağlandığı da görülmekteydi. Petrol-İş, Kristal-İş, Eğitim-Sen ve Tüm Köy-Sen'in mitinge katılımı kitleseldi. Miting alanında renkli görüntüler de vardı. Ayçiçeği saplarına takılan dövizler, "rahmetli de kriz gördü" yazılı tabutun omuzlarda alana gelmesi ve simitlerin havaya kaldırılması mitinge gelenlerin dikkatinden kaçmadı. Kürsüden yapılan konuşmaların pür dikkat dinlenmesi, alkışlar ve sloganların oldukça diri olması, kürsüden okunan Nazım Hikmet şiirlerinin miting alanını bir hayli coşturması oldukça sevindiriciydi.

Atılan sloganlara işçiler gür bir sesle katılıyordu. "Krizin faturası patronlara", "işten atılmalara son" gibi sloganlara sık sık AKP karşıtı sloganlar da ekleniyordu. Bu miting alanında her ne kadar sorunun kaynağının AKP olduğu doğrultusunda bir söylem hâkim olsa da, şurası bir gerçektir ki bu sorunun kaynağında AKP'nin politikaları değil kapitalist sisteminin kendisi yatmaktadır. Yani sendika bürokratları bu miting yaklaşan seçime yatırım olarak görse de, işçilerin şunu görmesi gerekiyor ki, bizim **esas düşmanımız yalnızca AKP değildir, bir bütün olarak patronların bu acımasız kapitalist sömürü sistemidir.**

İşçi Dayanışması bültenimizin dağıtımı sırasında işçi arkadaşlarla ettiğimiz sohbetlerde kimi işçi arkadaşların derneğimizin internet sitesini takip ettiklerini öğrenmek ayrı bir mutluluktu. Bu miting alanında şunu bir kez daha görmüş olduk, artık yaşanan bu krizle birlikte **uzun yıllardır derin uykudaki kocaman dev yavaş yavaş uyanmaya başlıyor.** ■

Dayanışma Gecesinde Sinter ve Gürsaş İşçilerinin Yanındaydık

■ Bostancı'dan bir işçi

Sendikalaşmaya çalıştıkları için işten atılan **Sinter Metal** ve **Gürsaş** işçileriyle dayanışmak amacıyla 28 Ocakta bir dayanışma gecesi düzenlendi. Sinter Metal işçileri, 19 Aralıkta fabrika işgali ile başlattıkları ve yaklaşık 37 gündür devam eden eylemlerini fabrika önünde bekleyerek sürdürürken, aynı tarihlerde aynı bölgede sendikalaşma sürecinde işten atılan Gürsaş işçileri de direnişe başlamışlardı. Birçok bölgeden desteğe gelen işçiler ve direnişteki işçilerin aileleri ile birlikte biz ÜİD-DER'li işçiler de bu gecede Sinter Metal ve Gürsaş işçilerini yalnız bırakmadık.

Etkinlik direnişteki işçi arkadaşların mücadelelerini anlatan bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Daha sonra DİSK Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu söz alarak bir konuşma yaptı. Patronların işçilerin yasal bir hakkı olan sendikalaşma hakkının önünde duramayacaklarını anlattı. Ardından direnişteki Sinter Metal ve Gürsaş işçilerinden birer işçi arkadaş söz alarak bu süreçte yaşadıklarını ve mücadeleyi kazanacaklarına olan inançlarını anlattılar.

Grevler, direnişler, mücadeleci işçiler için birer okuldur. İşçiler sınıf mücadelesinin bu okulunda birçok şey öğrenirler. Bunların en önemlilerinden biri de, **işçilerin bu zor günlerinde gerçek dostunun yine bilinçli işçiler ve devrimciler olduğudur.** Sermaye partilerinin temsilcileri ise en fazla, bu dayanışma gecesinde olduğu gibi, gelip gövde gösterisi yapıp kendi çıkarlarını egemen kılmaya çalışırlar. Sinter Metal ve Gürsaş işçilerinin dayanışma gecesinde de kürsüde CHP'li bir milletvekili vardı. Bu milletvekili Sinter Metal ve Gürsaş işçilerinin mücadelesini desteklediklerinden bahsediyordu. Bu konuşma sırasında, salondaki birçok işçi arkadaş burjuva temsilcilerin ikiyüzlü tutumlarını ortaya koyan bir protestoda bulundular.

CHP'nin işçi düşmanı tutumunu konuşmacının yüzüne vurdular. Çünkü kısa zaman önce, CHP'li Kadıköy belediyesinde sendikaya üye oldukları için sağlık işçileri işten çıkarılmıştı. Her ne kadar işçi dostu olduklarını söyleseler de, gerçekte seçim öncesi buralara gelerek oy avcılığı yaptıkları açıktı. CHP temsilcisi konuşurken, söz söyleme hakkının gerçekte kimde olduğunu ifade eden **"İşçiler Kürsüye"** sloganı anlamlıydı.

Dayanışma gecesi türkülerimizle, hallerimizle, sloganlarımızla coşkulu bir biçimde son buldu.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

“Biz Başka Dünya İsteriz!”

Güney Afrikalı İşçiler İsrail Gemisini Engellediler

Güney Afrika Taşıma İşçileri Sendikasına üye liman işçileri, İsrail yanlısı lobinin tüm tehditlerine ve çeşitli provokasyonlara rağmen, Güney Afrika'ya **İsrail malları taşıyan bir gemiyi boşaltmayı reddettiler**. Olası bir karşı koyuşu engellemek için normal tarihinden üç gün önce limana giren Johanna Russ adlı gemi, şirketin bütün oyunlarına rağmen 5 Şubatta işçilerin direnişiyle karşılaştı. Geminin yük boşaltmak üzere limana girdiğini fark eden birkaç işçi, derhal sendikaya haber vererek durumdan tüm işçilerin haberdar olmasını sağladı. Sendika üyesi işçiler, gemiye dokunmadıkları gibi bu işin dışarıdan getirilen sendikasız işçilere yaptırılmasının da önüne geçtiler. Aynı sendikaya bağlı işçiler, geçen yıl da Zimbabwe'ye silah taşıyan Çin bayraklı bir gemiyi bloke ederek bu silahların Zimbabwe'de muhtemel bir soykırımda kullanılmasını engellemişlerdi.

Taşıma İşçileri Sendikasının da bağlı olduğu COSATU sendika federasyonu, Filistin halkının mücadelesini desteklemek için çeşitli eylem kararları almıştı. Taşıma işçilerinin bu başarısı, COSATU'ya üye olan diğer işçileri de, terörist İsrail devletini yalnızlaştırmak için mücadeleyi daha da iler-

letme konusunda cesaretlendirdi. Şimdi COSATU'ya bağlı diğer sendikalar da, alınan kararları (boykot, ambargo, İsrail mallarını yüklemeyi reddetmek, İsrail'le diplomatik ve ticari ilişkileri kesmesi için hükümet üzerinde baskı kurmak gibi) etkin kılmak için neler yapılabileceğini tartışıyorlar.

COSATU, Filistin'de adil, demokratik ve herkesin eşit haklara sahip olduğu bir devlet kurulana kadar tüm halkı İsrail ürünlerini ve kurumlarını boykot etmeye çağırıyor. COSATU'lu işçiler geçmişte Güney Afrika'da ırkçı rejim mevcutken dünya işçi sınıfından ve ezilen halklardan aldıkları desteği unutmadıklarını söylüyorlar. Ayrıca Filistin halkıyla dayanışmalarının Filistin halkı haklarını elde edinceye kadar devam edeceğini vurguluyorlar.

Güney Afrikalı işçiler, **ezilen halkların tek güvenilir dostunun, dil, din, ulus ayrımı olmaksızın dünya işçi sınıfı olduğunu** bir kez daha kanıtladılar. Arap sermayedarları başta olmak üzere Müslüman sermayedarlar İsrail'in Filistinlileri katletmesine göz yumarken ve hatta onun yanında yer alırken, Müslüman olmayan Güney Afrikalı işçiler ezilen Filistin halkının yanındaydılar.

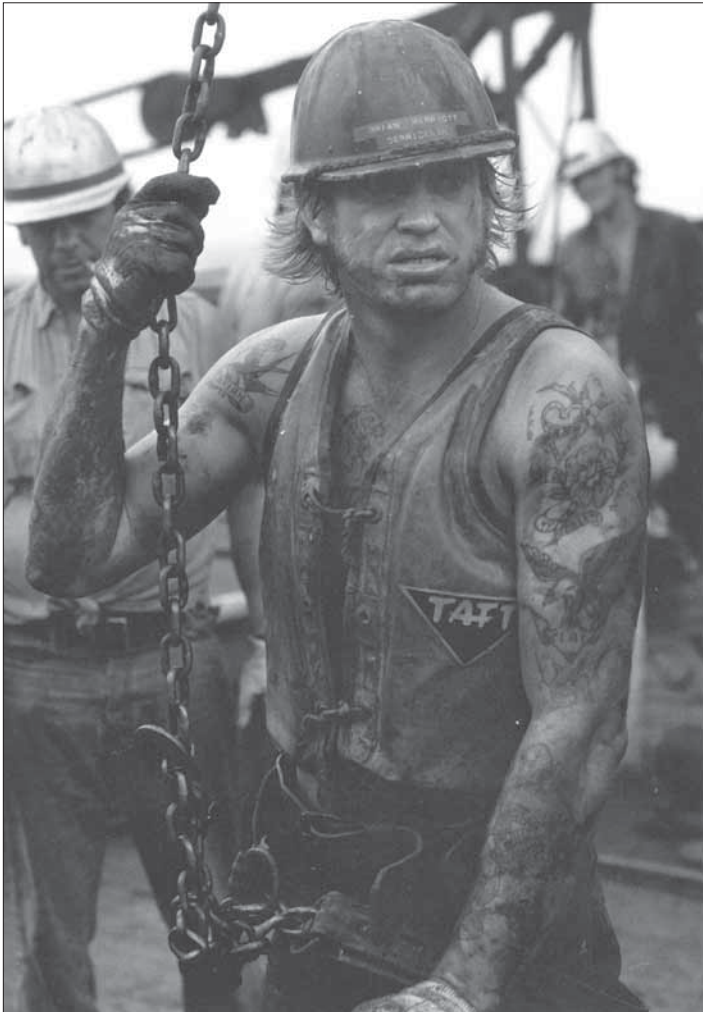
Bu noktada, Yunan işçi sınıfının geçtiğimiz günlerdeki önemli eylemini de unutmamak gerek. **Yunan işçiler, ABD'nin Yunanistan limanları üzerinden İsrail'e göndereceği 325 konteyner silahın sevkiyatını limanı basarak engellemişlerdi**. Böylece Filistin halkının yanında olduklarını sadece lafta değil anlamlı eylemleriyle de herkese göstermişlerdi.

Mısır: İşçiler Birleşirse Yenilmezler!

Mısır'da demiryolu işçileri, taleplerini kabul ettirmek için 20 ve 27 Ocak tarihlerinde iş durdurdular. Bir hafta içerisinde gerçekleştirilen bu iki eylem, Mısır'daki demiryolu işçileri açısından önemli bir aşamayı temsil ediyor. Çünkü demiryollarında çalışan makinistler, kondüktörler, sinyal operatörleri ve tamir-bakım işçileri farklı koşul ve ücretlerle çalıştırıldıkları için çıkarlarının ortak olduğunu bilince çıkaramıyor ve birlikte hareket edemiyorlardı. Sendika devletin kontrolünde olduğu için sendikacılar işçileri bölüyor ve sıkça ihanet ediyorlar. Devlet bağımsız sendikal hareketleri şiddetle bastırıyor ve işçileri tutuklayıp, bozgunculukla, hatta teröristlikle suçluyor.

Nihayet demiryolu işçileri ortak bir noktada buluştular: Devlet kontrolündeki sendikanın yöneticilerinin ihanetlerine geçit vermemek! Sendika yöneticileri Mısır Demiryolları yönetimi ile toplu sözleşme görüşmeleri yaparken, makinistler, kondüktörler, sinyal operatörleri ve diğer demiryolu işçileri hep birlikte toplantı düzenleyerek ortak hareket etme kararı aldılar. İşçilerin toplantısına sızmak isteyen bir sivil polis ajansı işçiler tarafından toplantıdan defedilirken, işçilerden biri ajansa şöyle haykırıyordu: “Defol, burada bir daha polis görmek istemiyoruz!”

Ağır baskı koşulları altında yaşayan Mısırlı işçiler, çıkarla-

rının ortak olduğunu ve taleplerine kavuşabilmek için mücadelenin zorunluluk olduğunu kavrayabildikleri ölçüde, birbirleriyle rekabet etmeyi bırakıp birlik olabiliyorlar. Sendikaların devlet güdümünden kurtulabilmesinin, işçiler arasına çekilen rekabet duvarlarının yıkılabilmesinin, militan sınıf sendikacılığının hayat bulabilmesinin yolu, Mısır'da ve her yerde örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

Fransa'da İşçi Sınıfı "Krizin Faturası Patronlara" Dedi

Fransa işçi sınıfı, patronlar sınıfının kriz gerekçesi ile uygulamak istediği ekonomik programı kabul etmeyeceğini ilan etti. Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin, işçi ücretlerini düşürmeyi, işçi çıkarmayı ve bankaları kurtarmayı temel alan programını hayata geçirmesi zor görünüyor.

Sendikaların 29 Ocakta gerçekleştirdiği **genel greve yaklaşık 2 milyon işçi katılırken**, Fransa'nın farklı bölgelerinde 200'e yakın gösteri yürüyüşü düzenlendi. Kamu sektörü çalışanlarının yanı sıra başta otomobil fabrikaları olmak üzere özel sektöre ait pek çok fabrikada da şalterler indi. İlk ve orta dereceli okullarda öğrenim durdu. Metro, tren ve havayolu işçilerinin greve tam katılımı ulaşımı felç etti.

Düzenlenen işçi gösterilerine **1995 genel greviden bu yana en yüksek katılım** sağlandı. Paris ve Marsilya'da 300'er bin, Bordo'da 90 bin, Grenoble'de 60 bin, Nantes, Rennes, Lyon ve Mans'ta 50'şer bin, Rouen'de 40 bin, Poitiers ve Dijon'da 30 bin, Nice ve Orleans'ta ise 25'er bin işçi yürüdü.

Grev ve gösterilerin ardından geri adım atmak zorunda kalan Sarkozy, sendikalarla ekonomik program üzerine görüşeceklerini açıkladı.

Fransa'da **işsizlik artıyor, ücretler düşüyor**, hükümet ise kadro kısıtlamasına giderek işsizliği körüklüyor. Krizin yüzünü işçilere çıkarmaya çalışan patronların devleti, bankaları kurtarmak için paket üzerine paket açıklıyor. Gerçekleşen grev ve yürüyüşlerde işçiler, hükümetin parayı bankaları kurtarmak için değil, iş güvencesi sağlamak ve çalışanların gelir düzeyini yükseltmek için harcaması gerektiğini vurguladılar.

İtalya: Liman İşçileri İş Cinayetlerini protesto için 1 günlük grev yaptı

İtalya'daki tersanelerde **artan iş kazaları** ve ölümleri protesto etmek üzere ülkedeki tüm limanlarda 23 Ocakta **1 günlük grev** gerçekleştirildi. Yılbaşından bu yana ard arda gerçekleşen iş kazalarında 3 işçinin yaşamını yitirmesi üzerine liman işçilerinin örgütlü olduğu sendikalar, iş güvenliği koşullarının derhal sağlanması talebiyle 1 günlük grev kararı aldı. Grev kararı alan liman işçilerinin örgütlendiği üç büyük sendika, yaptıkları açıklamada, limanlarda işyeri güvenliğinin olmadığını, bu tür kazaların kesinlikle iş güvenliği tedbirlerinin alınmamasından kaynaklandığını vurguladılar.

Bu tedbirlerin alınacağına dair işverenlerin çok uzun süre önce söz verdiklerini, ancak bu sözü asla hayata geçirmediklerini de ifade ettiler.

Türkiye'de de binlerce işçi iş kazalarına kurban gidiyor. İş güvenliği için mücadele tüm dünya işçilerini ilgilendiren hayati bir sorundur. Bu sorunları ortadan kaldırmak, dünya işçi sınıfının örgütlü mücadelesinden geçmektedir.

İzlanda: Kitle Gösterileri Hükümeti Düşürüyor

Krizin İzlanda'yı vurduğu geçtiğimiz Ekim ayından bu yana, işçiler ve öğrenciler başkent Reykjavik sokaklarında kitlesel protesto gösterileri düzenliyorlar. Ülke tarihinde görülen bu en büyük gösteriler sonucunda, Sosyal Demokrat Parti ile Muhafazakâr Partinin koalisyon hükümeti sona eriyor.

Küresel ekonomik kriz sonucu düşen ilk hükümet İzlanda hükümeti oldu. Başbakanın istifasını isteyen 5 bin gösterici, parlamento binasını günlerce kuşatma altında tuttu. İzlanda başbakanı Geir Haarde bozulan sağlığını gerek-

çe göstererek 9 Mayıs'ta erken seçime gideceklerini, kendisinin tekrar aday olmayacağını açıkladı. İstifanın sebebi sağlık nedenleri değildir elbette. İzlanda egemenlerinin amacı, hükümet değişikliği ve genel seçimi kullanarak, ayağa kalan kitleleri yatıştırmaktır.

Yaklaşık 320 bin nüfusa sahip bir ada ülkesi olan İzlanda'da geçtiğimiz Ekim ayında ülkenin en büyük 3 bankası iflas etmiş, hükümet bankalara el koymuştu. Ancak bankalara el koyarak 44 milyar euro'luk borcu da üstlenen İzlanda'nın bu borcu karşılaması mümkün olmadığı için devlet iflas etti. Para hızla değer kaybetmeye başladı, halkın yaşam standardı düştü, işsizlikte patlama yaşandı. Ekonomi hızla küçülürken, 2009 yılında işsizliğin 10 kat artacağı tahmin ediliyor.

Seçimle gelecek yeni hükümet de kapitalizmin krizine derman olamayacaktır. İşsizlik artarken ve para değer kaybederken, patronların örgütleri ücretleri dondurma kararı alıyorlar. Önümüzdeki dönemde İzlanda'da sınıf mücadelesinin sertleşerek devam edeceği çok açık. ■

Mücadele Okulumuz: UİD-DER

■ Aydınli'dan bir grup deri işçisi

Bizler Tuzla Organize Deri Sanayiinde çalışan deri işçileriyiz. Yaşanmakta olan kriz bizlerin çalıştığı sektörü de fazlasıyla etkilemiş durumda. Krizin en çok etkilediği üç işkolundan biri de deri işkoludur. Bu etkinin oranının %25-30 civarında olduğu söyleniyor. Sadece Çorlu'da iki ay öncesinde kapanan fabrika sayısı 60. Tuzla bölgesinde de bu sayı günden güne artıyor ve fabrikalar bir bir kapanıyor. Üretime devam eden fabrikalarda da ücretsiz izinler ve işten çıkarmalar devam ediyor.

Bizler yaşanan krizin bedelini ödememek için farklı fabrikalarda çalışan deri işçileri olarak bir araya gelip neler yapabileceğimizi konuşuyoruz. **UİD-DER Aydınli temsilciliğinde düzenlediğimiz bu sohbetleri her hafta düzenli bir şekilde yapıyoruz.** Aramızda, işten çıkarılan arkadaşlar da, şu an ücretsiz izinde olan da, ücretli izinde olanlar da var. Sohbetlerimiz deri sektöründe yaşanan işten çıkarılmalara ve ücretsiz izinlere karşı nasıl bir duruş sergileyebileceğimiz üzerinde yoğunlaşıyor. Her hafta farklı bir konu seçip onun üzerine tartışıyoruz. Aramızda şu an ücretli izinde olan ve deri sanayiinin en büyük fabrikalarından biri olan Uyguner deri işçileri de var. Kriz sürecinde diğer sektörlerde toplu işçi çıkarmaların arttığını

gören ve ücretli izinleri bittiğinde kendilerinin de farklı bir durumla karşılaşmayacaklarını düşünen Uyguner işçileri, bir arada durmanın zorunluluğuna dikkat çekiyorlar.

Derneğimiz UİD-DER'de bir araya gelip bunları tartışırken, fabrikamıza gittiğimizde de bunları diğer işçi arkadaşlarımıza anlatıyoruz. **Bu halkayı giderek büyüteceğiz.** Çünkü bir arada durup örgütlenmediğimiz sürece her zaman kaybeden taraf bizler oluruz. Tüm bu saldırılara karşı ancak bir arada durursak güçlü ve işçi sınıfına yakışır bir cevap verebiliriz.

Biz genç deri işçileri olarak bu krizin bedelini ödemeyeceğiz. Aylarca gece yarılarında kadar çalıştığımızda nasıl patron bizi kârına ortak etmediyse, bugün de kendince ileri sürdüğü zararına ortak olmayacağız. ■

İşçi Tiyatrosu Ankara'daydı

■ Tuzluca'yır'dan bir UİD-DER üyesi

UİD-DER işçi tiyatrosu "Köle İbrahim Tuhaf Konuşuyor" oyununu oynamak için 18 Ocak Pazar günü Ankara'daki temsilciliğimizdeydi. Tuzluca'yır'dan ve Ege Mahallesi'nden işçi dostlarımızla beraber önce işçi korumuzun ve şiir kolumuzun hazırladığı şiir ve müzikleri dinledik. Daha sonra günlerdir merakla beklediğimiz "Köle İbrahim Tuhaf Konuşuyor" a geldi sıra. Bu oyun, yazanı, oynayanı, yöneteni, sahneyi tasarlayanı, izleyeni ile tamamen işçilerden oluşmaktaydı.

Oyun, eski Mısır'da piramit yapan köleleri anlatmakta. Fakat bizleri bir taraftan güldürürken bir taraftan da düşündürmekte. Köleler her günkü gibi taş taşıyıp piramit yaparken birinin başına taş düşer. Bu da tabii ki İbrahim'dir. İbrahim sanki gelecekte gelmişçesine kölelere **sendikadan, örgütlenmekten, ücretlerden** söz eder. Fakat diğer köleler bunları sadece Bilge Köle'nin masalla-

rında duymuşlardır ve kafaları karışır. İbrahim onlara birlik olduklarında ne Kölebaşı'nın ne de Tanrı Ra'nın karşılarında durabileceğini anlatır. Hatta bunları Kölebaşı'na bile anlatır ve ondan korkmadığını, çünkü onun da köle olduğunu söyler. Bu anlattıklarıyla köleleri, Kölebaşı'nı ve Bilge Köle'yi örgütler. Dünyadaki her şeyi kölelerin ürettiğini ve bunlara sahip olması gerekenlerin de yine köleler olduğunu söyler. Diğerleri de ona katılırlar. Fakat İbrahim'in başına bir taş daha düşer ve her şey berbat olur.

İşte biz bir taraftan tüm bu olanlara güldük. Ama şöyle bir düşündüğümüzde o **kölelerden tek farkımız sadece bizim ücretli olmamız.** Bunun dışında bir farkımız yok. Bizler patronlara devasa paralar kazandırırken, bütün ayı karın tokluğuna çalışarak geçiriyoruz. Bütün bunlar da yetmezmiş gibi patronların kâr hırsları için cephelede canımızı "vatan" denilen şey için veriyoruz. Bizler şunu çok iyi bilmeliyiz ki işçilerin vatanı tüm dünyadır ve dünya üstünde var olan her şey de işçiler ürettiği için işçilerin olmalıdır. Bizler, savaşların, sömürünün, rekabetin olmadığı bir dünya yaratmak için mücadeleye atılmalıyız. Çünkü işçilerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur. İşçiler bunu da ancak örgütlü olduklarında başarabilirler. ■

İşçi Dayanışması Kocaeli'de

■ Kocaeli'den bir grup işçi

Yaşadığımız kriz ortamında giderek artan saldırılar sonrası, işçi dayanışmasının yakıcılığı daha da derinden hissedilmeye başlandı. İşten atmalar, ücretsiz izinler ve sosyal haklarda yaşanan kayıplar işçileri haklarını korumak için direnişlere çıkmaya, fabrika işgalleri gerçekleştirmeye, kısacası mücadeleye girişmeye itti. Tezcan, Sinter, Gürsaş, Tekimsa, Dostel, Philips işçileri, patronların saldırılarına karşı mücadeleye atılan işçilerden bazılarıdır.

Derneğimiz ÜİD-DER'in aylık olarak çıkardığı *İşçi Dayanışması* bültenlerimizde de bu mücadele deneyimleri yer almaktadır. Nisan 2008'den itibaren aramıza katılan *İşçi Dayanışması* bültenimizin etki alanı giderek büyüyor. İlk sayısından itibaren İzmit bölgesinde de dağıtılmaya başlanan bültenimizin Ocak sayısı da, sendika, emekten yana parti ve demokratik kitle örgütlerine dağıtıldı.

Bir işçi kenti olan İzmit'te bültenimizin elden ele dolaşması ve yaşanan mücadele deneyimlerinin İzmit'teki işçilere de ulaşması oldukça önemli. 15-16 Haziran direnişinde de olduğu gibi İstanbul, Gebze ve İzmit arasındaki bağ çok önemlidir. Kapitalizmin içinde bulunduğu krizin faturası biz işçilere kesilmeye durmadan devam edecektir. Ta ki buna karşı ortak bir mücadeleye girişene kadar. ■

Dövüşenler Ölenlerin Tutmaz Yasını!

■ Bostancı'dan bir işçi

Kapitalist sistem tüm kudurganlığıyla işçi sınıfına saldırıya devam ediyor. Krizin faturasını bizlerin sırtına yıkmaya çalışan patronlar sınıfı, her gün binlerce insanımızı kapı önüne koyuyor, milyonlarca insanı açlığa terk ediyor. Emperyalist savaş yangını dünyanın dört bir yanını sarıyor. Kafamızı nereye çevirirsek çevirelim bu yılan her yana saldırıyor. Mengene daralıyor.

Tüm bu saldırılarıyla, patronlar sınıfı bizleri kavgaya davet ediyor. Ya biz bu daveti kabul edip yarınlarımız için şimdiden mücadele saflarımızı sıkılaştıracağız ya da kaderimize boyun eğip yağlı ilmiği boynumuza kendi ellerimizle geçireceğiz. Ancak insanlık onuru bunu kabul etmez ve etmemiştir de. Devrimci kavga neferleri bugüne ve yarınlara umut olmaya, kızıl bayrağımızı dalgalandırmaya devam etmiştir. Tıpkı Kızıl Rosa ve yoldaşı Karl gibi. 90 yıldır boyun eğmez ve inatçı yüreğiyle haykırıyor Rosa. **"Berlin'de düzen hüküm sürüyor!" Sizi budala zaptiyeler. Kum üzerine kurulu sizin "düzeniniz". Devrim daha yarın olmanın, "zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır!" Ve sizleri dehşet içinde bırakıp, gür sesi ile şunu haykıracaktır: "Vardım, Varım, Varolacağım!"**

"Her şeyi öğren, hiçbir şeyi unutma!" diye haykırı-

Seattle'da İsyan

■ Yenibosna'dan bir işçi

Gazi ÜİD-DER'de "Seattle'da İsyan" filmi izledik. Filmde Dünya Ticaret Örgütünün Seattle'da düzenlemeyi planladığı toplantı ve bu toplantının gösteri yapılarak engellenmeye çalışılması konu ediliyordu. Filmde gösteriye öncülük edenlerle birlikte eylemciler başarılı bir plan yaparak toplantının yapılmasını engellemeyi başardılar. Gösteriyi asıl başarılı kılan ise sendikaların ülke genelinde grev yapacakları tehdidiyle tutuklanan göstericilerin serbest bırakılmasını sağlamaları oldu. Bazı kareler ise unutulacak gibi değildi; göstericileri durdurmak için görevli olan bir polisin hamile karısının, tesadüfen kendini eylemcilerin içinde bulunca polisin şiddetine maruz kalarak bebeğini düşürmesi gibi. Buna karşı polisin içine düştüğü ikilem iyi anlatılmıştı; neticede bu sistemde kimsenin mutlu olamayacağını açık bir şekilde gösterdiği için anlamlıydı. Filmde ilaç sektörünün nasıl muazzam kârlar temelinde üretim yapan bir sektör olduğu ve **insan sağlığının nasıl hiçe sayıldığı, doğanın nasıl tahrip edildiği** çok iyi bir şekilde anlatılıyordu. Filmde aklımda kalan önemli bir şey de eylemcilere önderlik eden adamın abisi öldükten sonra bu davaya kendini adanmasıydı. **Mücadeleye atılmamız için bir yakını-mızı kaybetmemiz ya da başımıza bombalar yağması mı gerekiyor?**

Film bizlere kapitalizmin gerçek yüzünü tartışabilmemiz için iyi bir malzeme sunuyordu. Ayrıca "mücadelenin devam ediyor olduğu" yazısıyla bitmesi güzeldi. Filmten sonra yaptığımız tartışma bölümünde herkesin ortak görüşü; mücadelenin gerekliliği ve ancak örgütlü olursak başarabileceğimiz olmuştuk. ■

yor Karl Liebknecht. Kapitalistlerin tüm tarihleri boyunca yaptığı saldırıları unutma! Patronlar sınıfı bizim unutkanlığımıza bel bağlıyor. Hiçbir şeyi unutma! Savaş meydanlarında göğe yükselen cesetleri unutma! Fabrika alanlarında akan kanı unutma! Kahrolsun içerde ve dışarıdaki savaş kışkırtıcıları. Onları unutma!

ÜİD-DER Bostancı şubemizde devrimci önderlerin mücadelelerini bugünün genç işçilerine aktarmak için İşçi Öz-egitim semineri düzenlendi. Katledilmelerinin 90. yılında kızıl devrimci önderlere bugünün genç işçileri seslendi. Biz, dünya işçi sınıfına yaşatılanları unutmadık, unutmayacağız. İnsanlığa acı ve ıstıraptan başka bir şey vermeyen kapitalistlere karşı mücadele bayrağımızı dalgalandırmaya, örgütlü mücadelemizi yükseltmeye devam edeceğiz.

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Feniş Durağında Sesler Yükseliyor Sesler!

■ Gebze'den bir işçi

Dostlar, sistemin krizi etkilerini dünyanın her yerinde göstermeye devam ediyor. Bundan birkaç ay öncesine kadar sabahın erken saatlerinde yatağımızdan kalkıp eş ve çocuklarımıza ekmek parası getirebilmek için işe gidiyor, onca haksızlığa katlanıp çalışıyorduk. Şimdi ise, kriz var gerekçesiyle **önce ücretsiz izne çıkarılıyor, ardından da kapının önüne konuluyoruz.** Patronların kâr düzeninin sorumlu olduğu bu kriz yüzünden sefaletimiz daha da derinleşmiş bulunuyor. Bunlara karşı ÜİD-DER'li işçiler olarak Gebze'de Feniş durağı ve Osmangazi tren istasyonunda sabah işe gitmekte olan işçi arkadaşlarımıza *İşçi Dayanışması* bültenimizle ulaşmaya çalışıyoruz. **“Savaşa ve krize karşı örgütlenelim, mücadele edelim”** şiarıyla sesleniyoruz onlara. Eğer krize ve emperyalist savaşa karşı işçi sınıfının örgütlü mücadelesini yükseltmezsek faturanın ağır olacağı ortadadır. Onun içindir ki *İşçi Dayanışması* bülteninin sesine kulak verelim, örgütlü mücadelemizi yükseltelim.

Örgütlü sesimize kulak ver, sesini sesimize kat!

Tuzluca'yır'da Filistin Halkına Destek Eylemi Yapıldı

■ Sincan'dan bir ÜİD-DER üyesi

Bilindiği gibi bundan yaklaşık bir ay önce İsrail devleti Filistin'e yönelik saldırılarını gerek hava gerekse karadan tekrar başlattı. Bununla birlikte dünyanın ve Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde İsrail devletini protesto ve Filistin halkına destek eylemleri yapıldı. Bunlardan birisi de 23 Ocak Cuma günü saat 19.00'da Tuzluca'yır'da yapıldı. Bu eyleme ÜİD-DER'li işçiler olarak biz de katıldık.

Yapılan basın açıklamasında, Filistin'de içinde bulunan korkunç durum özetlendi. Yaralıların tedavi edilebilmesi için gerekli donanımına sahip hastanenin bulunmaması, elektrik kesintileri, içme suyunun olmayışı, ana sistemin birkaç kez vurulması sonucu kanalizasyonda ciddi sorunların oluşması, yeterli gıda maddelerinin olmayışı, **ölü sayısının 1000'in üzerinde yaralı sayısının da 5000'in üzerinde olması dile getirildi.** ABD'nin ve Türkiye'nin tutumlarının altı çizilerek bu devletlerin oradaki vahşete ortak oldukları belirtildi. Basın açıklamasının ardından sloganlar eşliğinde yürünerek eylem sona erdi.

Bu tür katliamların sorumlusu burjuva devletlerdir. Birbirlerine karşı çıkıyor görünseler de hepsinin eli kirlidir.

Türkiye Cumhuriyeti devleti de bunun dışında değildir. Sadece İsrail devletine yönelen bir tepki, eksik bir tepkidir. Bugün İsrail'in Filistin halkına yaşattıklarını, bu topraklarda da Kürt halkı on yıllardır burjuva TC yüzünden yaşamaktadır. Filistin halkını savunurken bu noktanın üzerinden atlamamalı, **hem kendi burjuvalarımıza hem de diğer burjuvalara karşı çıkmalıyız.**

Emperyalist-kapitalist sistemin pisliklerini ortadan kaldıracak güç işçi sınıfının örgütlü gücüdür. Ortadoğu'da emperyalist katliama son vermek için işçilerin Ortadoğu İşçi Sovyetlerini kurma yolunda mücadeleye atılmaları gerekir. Bizler de Ortadoğulu işçi kardeşlerimize enternasyonalist dayanışma elimizi uzatmalı, onların yanlarında olmalıyız. ■

Boyun Eğme, Kavga Et!

■ UFO'dan bir kadın işçi

Fabrika genelinde 80 işçi kalmıştık. Sayımdan dolayı üretim yapmıyorduk. 250 bin stok vardı. İSO 2009 belgesi almak için fabrikada büyük çapta sayım ve temizlik vardı. Patron bütün hamallığı bizlere yaptırdı. Patronun işi bitince biz işçileri kapının önüne koydu. Sabah işbaşı yaptık, her şey normaldi. Öğlen yemek paydosuna çıktık. Bir baktık ki üç vardiyadaki tüm güvenlik görevlileri tam teşkilat kapının önüne dizilmişler. Servisler gelmiş. Paydos bitiminden on beş dakika geçmeden bizleri yemekhaneye topladılar. Hiç kimsede bir tepki yoktu. İlk olarak benimle birlikte birkaç arkadaşı, seminer odasına çağırdılar. İnsan kaynakları müdürü başladı konuşmaya:

– Arkadaşlar, malum önümüzde bir kriz var. Burada yollarımızı ayırıyor. Paralarınızı biz bankaya havale edeceğiz, siz bankadan alacaksınız.

Benim ilk sorum şu oldu:

– Siz işveren vekilleri bu ekonomik krizi bildiğiniz halde biz işçileri neden bankayla muhatap ediyorsunuz? Banka için sizlerden Ocağın 13'ünde evrak istediniz, aradan bir hafta geçti, bizleri işten atıyorsunuz.

Müdür hemen, “biz sizi işten atmıyoruz” diyerek bana çıkıştı, “biz bilmiyorduk bu kadar işçiyi işten çıkaracağımızı” diye de ekledi.

İşveren temsilcileri işte bu kadar yalancılar. Ben onlara şunu dedim;

- Biz ihbar tazminatımızı istiyoruz.
- Siz iş sözleşmesi imzladınız, hak etmiyorsunuz, dedi müdür.
- O kâğıtları imzalarken bunlar nedir diye sordum. Siz o kâğıtları sigorta için imzaladığınızı söylediniz. Ben okumak istedim, siz acele edin dediniz. Yüzümüze baka baka neden yalan söylüyorsunuz! Bu kâğıtları sigorta için imzalıyorsunuz demediniz mi?
- Hayır! Biz öyle bir şey demedik.
- Bu kadar yalancısınız işte. Bizlere ibraname imzalatıyorsunuz, bütün haklarımızı aldığımıza dair. Ben imzalamıyorum!
- Bizi zor durumda bırakıyorsun, dedi müdür.

– Siz bize güvenmiyorsunuz, ibraname imzalatıyorsunuz. Peki, daha paramızı peşin almamışken biz niye güvenelim size?

Bu sırada epey bir gerginlik yaşandı. Dışarı çıkıp işçilere imza atmayın demem gerekiyordu. Fakat imza atmadan beni dışarı bırakmadılar. Güvenlikler bellerinde silahları, copları ve kelepçeleri ile imza atan işçileri alıp soyunma dolaplarına kadar takip ediyorlardı. İmza atıp hemen yemekhaneye çıktım. Güvenliklerin gözünden bir şekilde kayboldum. Sigara odasına işçilerin yanına gittim. **“Arkadaşlar sakın imza atmayın, paramızı peşin vermiyorlar”** dedim. Bunu bağıra bağıra anlattığım için hemen anında güvenlikler ve yöneticiler geldi. “Sen ne bağıyorsun? Buradaki insanları neden kıskırtıyorsun?” diye bana bağırmağa başladılar. Ben de onlara “bana sesinizi yükseltmeyin, adam gibi konuşun” dedim. “Biz paramızı peşin almak istiyoruz”. Müdür, “1 Ocaktan itibaren parayı elden vermek yasak” dedi. Ben de “siz bizi işten çıkardığınız için peşin vermek zorundasınız” dedim. Bana “çık dışarı” diye bağırdılar. “Çıkıyorum, ben buraya beş ay emek verdim, çıkmıyorum” diyerek karşılık verdim. Güvenliklerin amiri güvenliklere, “atın bunu” diye bağırdı. Örgütsüz ve birlik olmadığımız için işçiler müdahale bile edemediler. Beni zorla yemekhaneden dışarı çıkardılar. Neyse ben üzerimi giyindim, fabrikanın dışına çıkmadım. Merdivenlerin başında, inen işçileri bekliyordum, yanımda üç tane güvenlik vardı. İşçileri diğer merdivenden indirmişler ben görmeyeyim diye. Gü-

venlik amiri bana bağıyor, hakaret ediyordu. Ben de ona “bana bağıramazsın hakaret de edemezsin, düzgün konuş benimle” dedim. Bana “çık dışarı seni attırırım” dedi. Ben de “attır da göreyim” dedim. Güvenlik amiri üzerime yürüdü, servis sorumlusu araya girdi bırakmadı. Ben fabrikanın içinde yalnız kaldım. İşçileri diğer kapıdan çıkarmışlar. Beni attılar fabrikadan. Çıktığımda herkes dışarıydı. İşçilerle konuşmaya başladık. Bu arada **UID-DER’li işçiler bizi yalnız bırakmayıp yanımıza geldiler.** Konuşmaya başlarken güvenlikler ve yöneticiler UID-DER’li arkadaşları susturmaya çalıştılar ve üzerine yürüdüler. Biz işçiler buna izin vermedik araya girdik. Sonra aynı yöneticiler UID-DER’li işçi arkadaşlardan özür dilemek zorunda kaldılar.

Ben de UID-DER üyesi bir işçi olmasaydım, UID-DER’e gelip işçi sınıfının haklarını öğrenmeseydim, ben de o gün sessiz sedasız servise binip evimin yolunu tutacaktım. Bizimle kalan işçilerle sohbet ettik, ne yapacağız bundan sonrası konuştuğumuz ve ertesi gün Bölge Çalışma Müdürlüğüne fabrikayı şikâyet etmek için karar aldık.

Patronlar işçilerden ne kadar korkuyor. Ne yazık ki biz işçiler gücümüzün farkında bile değiliz. Patronlar sınıfı bu ekonomik krizin faturasını bizlere ödetiyor. Biz işçi sınıfı da buna izin veriyoruz. Bugün biz UFO işçileri birlik, beraberlik oluşturamadık. Ve kapının önüne konulduk. Bugün yarın bütün fabrikalarda işten atılmalar daha da yoğun biçimde olacak. Bari bundan sonraki işçi çıkarılmalarına izin vermeyelim, **işimizi kaybetmemek için elimizden geleni yapalım, gücümüzü toplayalım.** Ya bir araya gelip birlik oluşturup sesimize ses katıp haklarımızı alacağız, işimizi kaybetmeyeceğiz ya da dağınık bir şekilde hepimiz insanlığımızı yok edeceğiz.

Şunu unutmayalım ki, Birleşen İşçiler Asla Yenilmezler!

Karadeniz Ereğli'den Merhaba!

■ Karadeniz Ereğli'den bir işçi

Merhaba dostlar, merhaba UID-DER’in güzel işçileri, nasılsınız? Ben Zonguldak Karadeniz Ereğli’den bir işçiyim. Karadeniz Ereğli Devlet Hastanesinde temizlik işçisi olarak çalışıyorum. UID-DER’i her zaman yakından takip eden bir işçi olarak gurur duyuyorum. UID-DER’i evim olarak görüyorum.

Şunu da söylemek istiyorum; bugün Filistin’de masum insanlar ölüyor. **Filistin’e özgürlük yine işçilerle gelecek!**

12 Saat Çalışan da, Ücretlerini Alamayan da Bizleriz

■ Brillant'tan bir işçi

Merhaba üreten kardeşlerim, merhaba...

İçinde bulunduğumuz ekonomik kriz, biz işçileri aldığımız üç kuruşu nasıl yetireceğimizi düşünmenin telâşıyla beraber yaşamımızı sürdürmeye zorluyor. Kapitalistlerin bitmek bilmeyen kâr hırsları, doymayan gözleri bizleri açlığa, yoksulluğa, çaresizliğe itiyor. Bizler çalıştığımızın karşılığını alamamanın yanında ne düzenli olarak ücretlerimizi alabiliyoruz ne de aldığımız para ihtiyaçlarımızı karşılıyor.

Evet, dostlar; ben de bir fabrika işçisiyim. Yaklaşık olarak iki buçuk yıllık bir çalışma hayatım var. Bunun bütün bölümü fabrikada geçti ve geçiyor. Fabrikada üretime ara vermeksizin gece gündüz devam ediyoruz. Üstelik ürettiğimiz şey gece gündüz tüketilecek bir şey değil, tül perde...

On iki saat boyunca sabahın kör karanlığından akşamın geç saatlerine kadar hayatımızın büyük bölümü fabrikada geçiyor. Hayatımızı ev-iş arasında sınırlı tutan patronlar sınıfı, biz işçileri ülkemizde ve dünyada olup bitenden haberdar olmaktan mahrum bırakıyor. Bu durum biz işçilerin kendi sorunlarımızı unutmamıza, dış dünyada olup biten olaylara sessiz kalmamıza neden oluyor. İşçilerin muhabbetlerinin büyük bölümünü çalışma temposu ile ilgili konuşmalar, futbol muhabbetleri, loto, iddia konuları oluşturuyor.

Biz bunu kırmak için, derneğimizin *İşçi Dayanışması* bültenini işçi arkadaşlarımıza bir şekilde ulaştırmaya ve sorunlarımızı tek bir yerde değil her yerde aynı olduğunu anlatmaya çalışıyoruz. Ayrıca mümkün olduğu kadar işçi kardeşlerimizle bültenimiz üzerine sohbetler ediyoruz.

İşçi kardeşlerim her şeyi biz üretiyoruz, biz her şeyin kendi ellerimizden geçtiğini bilerek hareket edenlerden olmalıyız. Kaybedecek hiçbir şeyimizin olmadığını, kazanacağımız koskoca bir dünyanın olduğunun farkına varmalıyız. Neden mi varmalıyız?

Ücretlerimizi üç aydan üç aya alan bizleriz, on iki saat aralıksız çalışan bizleriz, evimizde doğalgaz olup da fatura korkusuyla soğuktan donan bizleriz, aç kalan açıkta kalan bizleriz. Evet, dostlar bu yüzden mücadele etmeliyiz. Kazanacaklarımız için el ele verip, mutlu yarınlara ulaşmalıyız. ■

Başarıya Giden Yol Mücadeleden Geçer

■ Gazi Mahallesinden bir gıda işçisi

Sevgili ÜİD-DER'li arkadaşlar;

Sizlerle tanışmadan evvel bambaşka bir hayatım vardı. Bütün boş zamanımı önemsiz yerlerde ve sağlıksız ortamlarda geçirmişim, bunun farkına vardım. Beraber yaptığımız şeyler çok hoşuma gidiyor. Örneğin toplu gezmeler ve kendi aramızda güzel çalışmaların sürdürülmesi çok hoşuma gidiyor. Yani sıcak bir ortamın içindeyim. Bunların yanı sıra bazı şeyleri öğrendikçe de moralimin bozulduğunu söyleyebilirim. Örneğin işçilerin zorlu yaşam mücadelesi, insanların işsiz olması, işçilerin sahip oldukları haklara sahip çıkmaması açıkçası içimi ürpertiyor.

Aslında bütün bunların hakkında gelebiliriz. Yani biz bütün işçiler tek yumruk olursak, birlik ve beraberliği sürdürürsek, patronların işçilerin hakkını elinden almasına karşı mücadele edebiliriz. O yüzden birlik beraberlik çok önemli. Ama şunun farkına vardım, durumu biraz daha iyi olan bir işçi diğer bir işçinin kötü durumuna göz yumabiliyor. Bütün işçiler birbirlerine destek çıkmalı ve mücadeleyi güçlendirmeli ve büyütmeli. Başarıya giden yol mücadeleden geçer. Sizlerle mücadele etmeye sonsuza kadar varım ÜİD-DER'li arkadaşlarım. ■

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

■ Akhisar'dan bir işçi

Kapitalizmin iğrenç yüzü olan kriz kendini fazlasıyla hissettirmeye başladı. İşten atılmalar hızlı bir şekilde sürüyor. 2009'da işten atılan işçi sayısının 2008'e oranla dört kat daha artacağı söyleniyor. Biz işçiler krizin bedelini ödememek için mücadele saflarına katılmalıyız. İşsizlik hepimizin kapısına dayandı. Bizleri daha da zor günlerin bekleyeceği kesin ve mücadele etmekten başka çaremiz yok.

Küresel krizden sendikasız işçilerin daha fazla etkilendikleri ortadadır. Bu nedenle sendikalı ve sendikasız tüm işyerlerinde kendi taban örgütlülüklerimizi oluşturmalıyız. Hangi işçi olursa olsun patronlara ve kapitalizme tek başına karşı duramaz. Biz üretmesini biliyorsak yönetmesini de biliriz. Kârına ortak olmadığımız patronların zararlarına neden ortak olalım?

Şimdi Mücadele Zamanı

■ Aydınlı'dan bir işçi

Ben Aydınlı'dan bir fabrika işçisi olarak şunları söylemek istiyorum. Aslında Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği ile tanışalı fazla bir süre olmadı. Ama bu süre zarfında, derneğe gittiğim her seferinde, mutlaka oradan bir bilgi öğrendim ve daha fazla gelme isteği duydum. Bugün sosyalizm diyoruz, ben daha önce sosyalizm nedir, kapitalizm nedir bilmezdim. Burada öğrendim, öğrendikçe öğrenme isteği duydum.

Şimdi mücadele zamanı. Aslında birlik beraberlik zamanı. Geçmişte işçi arkadaşlarımızın nasıl birlik olduğunu ve bundan nasıl bir güç doğduğunu bir çoğumuz biliyor. Bu yüzden örgütlenmemiz gerekiyor. Şimdilik bu kadar diyorum, çünkü daha yeni bir işçi üyenizim. ■

Bu Benim İçin Bir Başlangıç

■ Bayrampaşa'dan bir tekstil işçisi

Merhaba dostlar. Ben Bayrampaşa'da çalışan bir tekstil işçisiyim. ÜİD-DER'le tanışalı yaklaşık beş ay oluyor. Buraya bir arkadaşım vasıtasıyla geldim. Beni davet eden arkadaşlarımla derneğe geldiğimde kapının önünde on beş yirmi kişilik bir arkadaş grubu vardı, aynı şekilde içeride de hummalı bir çalışma yürüyordu. Karşılansamız o kadar mükemmel oldu ki, kelimelerle anlatılmayacak kadar güzeldi.

Bir süre sonra etkinlik başladı. Orada anladım ki, bilmediğim ne kadar çok şey varmış! ÜİD-DER'in sayesinde çok şey öğrendim, öğrenmeye de devam edeceğim. Buradaki arkadaşlarımla aramızda o kadar güzel diyaloglar geçiyor ki, keş-

ke daha önce gelseydim diyorum. Bu benim için bir başlangıç.

Buradaki arkadaşlarla yapacağımız daha çok şey var, bunu yapmak zorundayız. Buradan öğrendiklerimizi başka arkadaşlarla paylaşmalıyız. Bizim, işçi sınıfı olarak duruşumuzu ortaya koymamız lazım. Aksi takdirde bu kapitalist düzen bizi de sürükleyip götürecektir, bataklığın içine saplanıp kalacağız. Baktığımızda bir krizdir almış başını gidiyor, etrafımızda işsiz kalan arkadaşlarımızın sayısı yüzleri buluyor. Yapmamız gereken ise onları da yanımıza alıp bu kapitalist düzene karşı bir güç oluşturmaktır. Kapitalist düzen, krizden çıkış yollarını savaş çıkararak aramaya çalışıyor. Bizler artık bu oyunlara gelmeyeceğiz, kriz bizim krizimiz değildir. Son olarak şunu söylemek istiyorum; bütün sınıf kardeşlerimi mücadeleye bekliyorum. Başka çıkış yolumuz yok. ■

TOKİ'de İş Kazası

■ Toki'den bir işçi

Ben TOKİ evlerinin yapımında çalışan bir inşaat işçisiyim. Bir süre önce çalıştığım yerde 12 katlı binaya makaralı asansör aracılığıyla tuğla taşınması esnasında iş kazası oldu. Bu defa şanslı çıktık. Herhangi bir yaralanma olmadı. Tuğlayı yukarı çekerken 12. katta bulunan makara koptu ve yukarı çekilen el arabası yere çakıldı. El arabasını sepete bırakan arkadaş erken çekilmese kafasına düşecekti. Kazanın şokunu yaşayan arkadaşta taşeron işverenin ilk söylediği "işine devam et, bir şey olmaz" oldu. Bunun üzerine arkadaşımız mecburen işine devam etti. Diğer arkadaşlar hiçbir şey olmamış gibi davrandılar. Birkaç saniye farkla bir arkadaşımızın hemen önümüzde ölümünü seyredebilirdik. Hiçbir güvenlik önlemi olmaksızın ölümle burun buruna çalışmaya devam ediyoruz. Ama bu durum bir kader değil. **Biz kendimiz bu tehlikeli çalışma koşullarını düzeltebiliriz.** Bunu yapabilmek için de örgütlü olmak zorundayız. Kısacası **örgütlüysek her şeyiz örgütsüzsek hiçbir şey.** ■

Tuzla Havzası Can Almaya Devam Ediyor!

■ Tuzla'dan bir tersane işçisi

Yaşanan tüm kazalara rağmen tersane patronları hâlâ iş güvenliği tedbirlerini almamakta ısrar ediyor. Son olarak Dentaş Tersanesinde meydana gelen kazada bir işçi daha iş cinayetine kurban gitti. Selim Sevgili isimli 30 yaşındaki taşeron işçisi, geminin inşası sırasında ambar kapaklarının altında kalarak can verdi. Yaşanan bu iş cinayetiyle birlikte Tuzla tersanelerinde ölen işçilerin sayısı 119'a çıktı.

Kazanın yaşandığı tersane, çalışanların hayatını tehlikeye attığı için daha önce bir süreliğine kapatılmıştı. Ardından, önlemlerin alındığı söylenerek tekrar faaliyete başlamıştı. Bütün bu önlemlerin göstermelik olduğu alenen ortadadır. Ölen işçi evli ve iki çocuk sahibiydi. Kriz döneminde ve kışın or-

tasında yalnız kalan ailesi açlık, yoksulluk ve sefaletle boğuşmak zorunda kalacak. Tersane patronu muhtemelen bir miktar para vererek acılı aileyi susturmaya çalışacak ve "biz hiçbir zaman bu aileyi yalnız bırakmayız" diyerek gelecek tepkilerin önüne geçmeye çalışacak. Patronlar sadece işçilerin değil onların ailelerinin de hayatlarını söndürüyor.

Eğer biz işçiler iş cinayetlerine karşı bir şeyler yapmazsak, ölen işçi kardeşlerimizin sayısı 200'lü rakamlara doğru büyük bir hızla ilerlemeye devam edecektir. İş cinayetlerini önlemek için tersane işçileri olarak bir araya gelmeliyiz ve sorunlarımızı ortaya koyup bunlara karşı çözümler üretmeliyiz. Yoksa daha kaç işçi kardeşimiz iş cinayetlerine kurban gidecek kim bilir?

İşten Atılmalar ve Ücretsiz İzin Saldırısı

Kapitalizmin krizi derinleştikçe işçilerin uğradığı sosyal hak gaspları, işten çıkarılma, ücretsiz izin dayatması gibi haksızlıklar da artıyor. Patronların işçileri kapının önüne koyarken okuduğu maval her yerde aynı: “Ne yapalım, kriz var. Mecburuz sizi çıkartmaya” diyorlar. Bir yandan işçi çıkartırken, diğer yandan kalanlara hem daha fazla iş yükü bindiriyorlar hem de ücretleri düşürüyorlar. Peki biz işçiler böyle bir durumla karşılaştığımızda yasal haklarımızın ne olduğunu, ne yapmamız gerektiğini biliyor muyuz?

Toplu işten çıkarılmalar: 4857 sayılı iş kanununun 29. maddesi “İşveren; ekonomik, teknolojik, yapısal ve benzeri işletme, işyeri veya işin gerekleri sonucu toplu işçi çıkarmak istediğinde, bunu en az otuz gün önceden bir yazı ile işyeri sendika temsilcilerine, ilgili bölge müdürlüğüne ve Türkiye İş Kurumuna bildirir” şeklindedir. Talep ve sipariş azalması, enerji sıkıntısı, ekonomik kriz, piyasadaki genel durgunluk, yurt içi ve yurt dışında pazar kaybedilmesi, hammadde sıkıntısı, işyeri içinde bazı işlerin daraltılması, yeni teknolojilerin uygulanması, bazı iş türlerinin başka firmalara yaptırılması, yapısal değişikliklerin uygulanması vb. nedenler, patrona toplu işçi çıkarma hakkını veriyor yasaya göre. Patronlar kendi sistemlerinin açmazının pekâlâ farkında oldukları için oldukça geniş sebepler göstererek toplu işçi çıkarabilecekleri şekilde bir yasa düzenlemişlerdir.

Ancak bugün pek çok işyerinde bu maddeye bile uyulmadığı biliniyor. Patronlar genellikle önceden haber vermeden, bir akşam mesai bitiminde, “işten çıkarıldınız, yarın gelmeyin” diyorlar işçilere. Vermeleri gereken tazminatı bile ya vermiyorlar ya da utanmadan taksit bölmek, senede bağlamak gibi yollara başvuruyorlar. Oysa iş yasasında açıkça “topluların çıkarılmasının olacağı, 30 gün önceden ve yazılı olarak haber verilmelidir” diyor. Patron bölge müdürlüğüne yazılı bildirim yaptıktan sonra 30 gün dolmadan hiçbir şekilde işçiyi işten çıkaramaz. Şayet bu kuralı yerine getirmezse, işçi hem mahkeme yoluyla işe iade davası açabilir hem de patron **her işçi için para cezası öder**. Ayrıca yasaya göre toplu işçi çıkarma son çare olarak başvurulması gereken yöntem olarak gösterilmektedir. Ondan önce patron işçilerin de rızasını alarak **çalışma sürelerini kısaltmak**, mesailer kaldırmak, **yıllık ücretli izinleri öne almak**, işçilere ücretsiz izin teklifinde bulunmak, **işçiye başka bir iş vermek** gibi seçenekleri gözden geçirebilir. Patron işçi çıkardıktan sonra 6 ay içinde aynı nitelikte işçiye ihtiyaç duyarsa, **ilk olarak çıkardığı işçileri işe çağırmak** zorundadır. 6 aylık süre zarfında ödünç işçi alamaz, geçici işçi çalıştıramaz.

Patronların uyguladığı bir başka yöntem de işyerini kapatma kararı alarak işçileri çıkarmaktır. Bu yöntem patrona daha az yükümlülük verdiği için özellikle sendikalaşma girişimlerinin olduğu işyerlerinde uygulanır. Oysa yasaya göre patron kapanış verdikten 1-2 ay sonra başka bir işyeri

açarsa çıkarılan işçiler 1 ay içinde feshin geçersizliği ve işe iade davası açabilirler. Bu tür davalarda genelde verilen karar işçilerin lehine olmaktadır.

Ücretsiz izinler: Ücretsiz izin konusu işçilerin en mağdur olduğu konu olmasına rağmen iş yasasında buna dair açık ve net bir madde aslında bulunmuyor. Ancak farklı farklı maddelerde böylesi durumlar için işçinin ne gibi haklarının olduğuna dair veriler var. Yasa, patrona, belli koşullarda işçiyi **bir hafta süreyle yarım ücretli olarak izne çıkarma hakkı** veriyor. Ancak fiiliyatta patronlar hem bu bir haftalık süreyi aşıyorlar hem de yarım ücreti ödemiyorlar. Bu nedenle de bu durum işçiler tarafından “**ücretsiz izin**” olarak biliniyor. Üstelik patron bu durumu **işçiye önceden yazılı olarak bildirmek** zorundadır. İşçi 6 işgünü içerisinde bu bildirim ret veya kabul etme hakkına sahiptir. Şayet işçi “**ücretsiz izni**” kabul etmezse patron ya bu uygulamayı geri çekmek zorunda kalacak ya da değişikliğin haklı bir nedene dayandığını yazılı olarak açıklayarak işçiye kıdem ve ihbar tazminatlarını vererek iş sözleşmesini feshedebilecektir. **Patron bu kurala uymadığı takdirde işçiler çalıştırılmamış olsalar dahi ücretlerini talep etme hakkına sahiptirler**. Bunun yanı sıra “**ücretsiz izin**” süresi bir haftayı geçtiğinde, işçinin **tazminat olarak işten ayrılma hakkı** vardır. Bunu bilen patronlar, tazminat kaçınmak için, birden fazla defa birer haftalık izne çıkarma yoluna başvurumaktadırlar.

Şayet biz işçiler yasal haklarımızı bilerek patronların karışısına çıkarsak en azından mevcut yasaları işletmek zorunda kalacaklardır. Tüm bunlar bize bir şeyi açıkça gösteriyor. Bilinçsiz ve örgütsüz olduğumuz sürece, patronlar tarafından sömürülen, krizlerde en acımasız hak gasplarına uğrayan, devletin koyduğu vergiler altında ezilen, üst üste gelen zamlarla beli bükülen, işsiz, evsiz, aç kalan biz işçiler olacağız. Gerçek kurtuluşumuz bu sömürü sistemini kökünden söküp atmaktan geçiyor. ■

Sahibi ve yazı işleri müdürü: UID-DER adına Bayram Yılmaz • **yönetim yeri:** Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul • **Esenler temsilciliği:** Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu Cad. No:26 Esenler • **Gazi temsilciliği:** 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Ürek Apt. No:53 Gaziosmanpaşa • **Gebze temsilciliği:** Hacıhalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • **Tuzla temsilciliği:** Tepe Durağı, Osmangazi İ.Ö.O. Karşısı Aydınlı • **Ankara temsilciliği:** Tuzlucaayır Mah. 15.sok no:6/A Mamak • **tel:** (0 216) 572 41 52 • **www.uidder.org** • **e-mail:** iletisim_uid@uidder.org
Baskı: Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • **Fiyatı:** 0,50 YTL

İşçi Dayanışması Neden İşçilere Ulaşmalı?

Bizler Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği üyesi olan işçileriz. Bu derneği arkadaşlarımız aracılığıyla tanıdık, bizleri davet ettikleri etkinliklere gelip gitmeye başladık ve daha sonra buranın bir parçası olduk. Bu onurlu kavgayla tanıştık ve hangi sınıfa ait olduğumuzu burada öğrendik. Çıkarısız dostlukların ve paylaştıkça artan mutlulukların tadına burada vardık. Yaşamın anlamını ve karşılıksızca insanları sevmenin keyfini burada yaşadık. Çünkü hepimiz açız; sadece ekmeğe, yemeğe değil bütün güzellikleri yaşamaya açız. Aç bırakıldık birilerinin doyması için ve yine de doyumamadık onları. Kimimiz öldük, kimimiz sakat kaldık, ömürlerimiz alındı elimizden, yetmedi yetmiyor onlar hâlâ doymadı. Bizler dernekte öğrendik ki onlar hiçbir zaman doymayacaklar. Bizler neden aç kaldığımızı sorgulamadığımız sürece, neden tüm güzelliklerden mahrum edildiğimizi öğrenmediğimiz sürece, biz işçiler birleşmediğimiz sürece, onlar hiçbir zaman doymayacaklar.

Derneğimizde her hafta sonu çeşitli etkinlikler yapılıyor. Yapılan bütün etkinliklerin bir amacı var, işçileri ve emekçileri birleştirmek ve sınıf mücadelesini yükseltmek.

Derneğimizin birçok faaliyetinde elimizden gelen tüm çabayı gösteriyoruz, aynı zamanda derneğimizin yayın organı olan *İşçi Dayanışması*'ni işçi arkadaşlarımıza fabrikalarda ve mahallelerde ulaştırmaya çalışıyoruz. Derneğimizi tanıtırak etkinlikleri anlatıyor ve onları derneğimize davet ediyoruz. Biz işçiler haklarımızı burada öğreniyoruz. İşçi dayanışmasını buralarda oluşturmalı ve patronların saldırılarına karşı ayakta kalabilmek için bu dayanışma ağını sıkı sıkı öreerek güçlendirmeliyiz.

İşçi Dayanışması neden işçilere ulaşmalı?

İşçi Dayanışması, işçilerin fabrikalarda, atölyelerde, çeşitli sektörlerde ve mahallelerinde yaşadığı sorunları kendi kalemlelerinden dökülen sözcüklerle, diğer sınıf kardeşlerine duyurabildikleri bir bültenidir. Böyle olduğu için de bu yayının işçiler tarafından sahiplenilmesi ve önemsenmesi gerekir. Çünkü bizler buradan okuduğumuz mektuplardan görüyoruz ki, işçilerin sadece bir sektörde değil birçok sektörde ve bütün iş alanlarında yaşadığı sorunlar hep aynı. Oysa biz işçiler hep şunu söyleriz; "bizim çalıştığımız işyeri çok kötü, böyle işyeri başka bir yerde yok". Çareyi işimizi değiştirmekte aramaya çalışırız ama aynı sorunlar her gittiğimiz yerde yine karşımıza çıkar. Sorunlardan asla kaçarak kurtulamayız, sorunlarımızı bir araya gelerek birleşerek çözebiliriz, başka türlü bir çözüm yolu yok! İşte bunun için *İşçi Dayanışması* bütün işçilere ulaşmalı.

İşçi Dayanışması'nı işçi kardeşlerimize nasıl ulaştırıyoruz?

En yakınımızdan başlayarak en uzağımıza doğru, bültenimizi dağıtmaya çalışıyoruz. İşyerinde yanımızdaki iş arkadaşımıza, işten çıktıktan sonra ise mahallerimizde ve diğer fabrikaların

önlüklerinde sınıf kardeşlerimize ulaştırmaya çalışıyoruz. Birçoğumuz 11-12 saat çalışmanın ardından birkaç işçi arkadaşımıza daha ulaşabilmek için yollara düşüyoruz ve biliyoruz ki harcadığımız emek boşa gitmedi ve de gitmeyecek. Bizlere ulaşanlar böyle ulaştı ve bizler de diğer sınıf kardeşlerimize böyle ulaşacağız.

Özellikle fabrika önlerinde dağıtım yaptığımızda birilerinin paçası tutuşuyor. Engellemeye çalışıyorlar bizleri, tehdit ederek, fabrikanın önünden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Aslında patronlar ve onların uşakları bu durumu çok iyi biliyorlar; işçiler bir şeyler öğrenirse kendilerinin rahatları kaçacak. Bu baskılara rağmen *İşçi Dayanışması* işçilere ulaşıyor.

İşçi ve emekçi mahallelerine kapı kapı dolaşarak bültenimizi ulaştırıyoruz. İçeriye davet eden aileleri ziyaret ediyoruz, sıcak çayları yudumlarken aynı zamanda da sorunlarımızı tartışıyoruz. Her evin içi birbirine benziyor. Yani "bu sorun sadece bize ait" dediğimiz her şey, işçi ve emekçi ailelerinde ve hepimizin hanesinde üç aşağı beş yukarı aynı düzeyde yaşanıyor. Bu da gösteriyor ki biz işçilerin kaderi aynı; aynı sorunları ayrı ayrı

hanelerde ve fabrikalarda yaşıyoruz.

Dağıtım sırasında bin bir türlü soru ile karşılaşılıyor. Bu sorulardan bir tanesi var ki, sistemin insanlar üzerinde yaratmış olduğu tahribatı ve çıkarıcılığı anlatmaya yetiyor. Soru şöyle: "Bu işten kaç para alıyorsunuz? Eğer iyi para varsa biz de gelelim dağıtalım!" Bizler dağıtımdan para almayı bir kenara bıraktık, yetmeyen ücretlerimizden dolayı bazen gideceğimiz uzak mesafelere bile yürüyerek gidiyoruz. Bizim tek dileğimiz var, işçiler birleşsin! Bu da aynı zamanda sınıfın çıkarı demek, işçi sınıfının kurtuluşu demek.

Biz işçiler ne yapmalıyız?

Şimdi sıra bu yaptığımız şeyleri düşünmekte. Bu zamana kadar kim ve hangi sınıfa hizmet ettiğimizi anlayabilmek için şapkamızı önümüze koyup düşünmemiz gerek.

Biz işçiler birçok şey yapabiliriz, şöyle dışarıya bir çıkıp bakalım... Ne görüyoruz? Birçok şey değil mi?

Dışarıda gördüğümüz her şeyi biz işçiler yaptık. İnanın, açın ellerinize ve bakın her şeyi bu eller yaptı, milyonlarca ve milyarlarca olan ellerimiz yaptı. Şimdi güvenmeliyiz kendimize, biz her şeyi başarabiliriz demeliyiz.

İnsanın insan kalabilmesi için haksızlıkların karşısına dikilip hesap sorması ve mücadele etmesi gerekir. Seni de bekliyoruz çalışmalarımıza, fabrika önlerine, mahallelere *İşçi Dayanışması* dağıtmaya davet ediyoruz, seni de aramızda görmek istiyoruz, bu kavga bizim canım kardeşim! *İşçi Dayanışması* dağıtma işinden ne kadar kazanıyorsunuz diyen işçi kardeşim! Bu işten senin bir ömür boyu kazanamayacağın kadar çok kazanıyoruz; kendimizi, insanlığımızı kazanıyoruz. Ve eminiz sen de bize katıldığında bir gün koca dünyayı da kazanacağız!

UID-DER'li bir grup işçi

